100 miles Mors - Hvorfor

Min bedre halvdel Jesper Kappelgaard startede med at løbe i 2013, kort tid efter jeg selv var begyndt. På dette tidspunkt var det herligt at løbe sammen, jeg kunne på daværende tid holde ham bag ved mig. Hvilket jeg i dag kun drømmer om. 😂

Hvorfor han startede, Jesper mistede pludselig hans far i 2014 😢, jeg tror han tænkte, det skal ikke blive mig, der desværre ikke får et lang liv. Jeg må gøre noget for at få et godt og lang liv. Hvilket jeg er enig med ham i.

😉

Ja hvad gør man så, når man hedder Jesper, man starter med at løbe.

Selvom hans tidligere motto havde været, løb er bare noget, der skal overstås. Han har tidligere spillet fodbold og var bestemt ikke glad når træneren valgte at starte sæsonen op med løb. Men nu blev løb pludselig in i hans optik. Han startede med små ture i Sundby hvor vi bor. Enten løber man op eller ned, her er lidt bakket.

Jeg husker tydeligt hans vejrtrækning (lidt tung) og hans tunge skridt når vi løb sammen, jeg tænkte løft fødderne, men sagde ingenting. Vi tog løbeskoene med på ferie i Italien i 2014. Nu kunne vi åbenbart ikke holde ferie uden motion længere.

Jeg nyder at tænke tilbage på en morgen løbetur i Cavalino, hvor mit overskud stadig var bedre end Jespers, han var flad efter 7 km, men jeg fik ham da slæbt hjem igen. I dag må jeg indrømme at han ofte slæber mig hjem.

Jesper fik en ide om, at for at være en rigtig mand, må man da lave en Ironman. Så han meldte sig ind i Thy Triathlon Team (TTT). For at lære at svømme, cykle kunne han godt og løb var også kommet godt på plads. Nu brugte har et lille års tid på at lære at svømme crawl. I denne træningsperioden så jeg ikke så meget til Jesper, med mindre jeg lige cyklede eller løb med på en lille del af hans træningsture, hvilket jeg prøvede for at bakke ham op. Svømningen fik han for sig selv. For mig er han nu en rigtig mand, men forstår godt at han gerne vil udfordre sig selv. I august 2017 stod han til start i Glucksburg og gennemførte hans første Ironman. Under turen var jeg nervøs over: Mon han nu har styr på sine skift? Husker han nu alle reglerne? Vi havde fået fortalt på tysk. Får han nok at drikke og spise? Klarer han det alene? Der var jo ingen andre han kendte. Svømningen gik, han kom da op af vandet langt om længe. Cyklingen kom han igennem med mave kramper. Løb var blot det sidste, hvilket han klarede super godt. Hvis jeg skal sige det.

Jeg var med på sidelinien og stod ved målstregen, da han kom igennem. Behøver jeg fortælle at han var glad og jeg var stolt af min Ironman.

Hvad gør man så når man har opnået sit mål. Jo Jesper bestemte sig for at løbe 100 miles, kan de andre han løber sammen med, ja så kan han da også. Han lånte et træningsprogram af Søren i 2017 og i 2018 gik han så i gang.

Ja hvorfor ikke tænkte jeg, så er det på med opbakningshatten igen.

Han løb mange træning ture med Jimmi og fik vist også en del fif undervejs. Sommeren 2018 nød vi igen i Italien med løbe sko. Dette år var træningensplanen på plads og en god løbe ven Hans var med på ferie. Så ferien var lagt tilrette efter at Jesper og Hans skulle løbe.

På stranden skulle de "lege" med deres store børn, de spillede volleyball, hvilket resulterede i en fibersprængning i baglåret på Jesper. Derved kom bekymringerne for Jesper, bliver han klar ovenpå denne skade. I forvejen havde han overbelastet en ankel i maj ved Ultra løb. Han kom sig bla. ved at cykle i stedet for at løbe i en periode på ca. 14 dage sidst i juli måned, inden han startede rolig op med løb igen. Han prøvede healing og mærkede samme dag en god forandring. Nu turde jeg tro på det igen, var godt nervøs over om skaden havde ødelagt for meget for ham. I løbet af 2018 løb Jesper 3 Marathon og Julsø ultra løb inden man meldte sig klar på kirketorvet i Nykøbing d. 7. September 2018. Mine tanker i denne proces har været, mon han bliver skadet, mon kan klarer at få nok at drikke og spise, er han stærkt nok fysisk til at gennemføre? Psykisk tænkte jeg han nok skulle klare sig. Han ved hvad han vil og kommer meget langt på hans vilje.

Så kom dagen vi alle havde ventet på. Lørdag d. 7. September 2018. Jespers Crew var klar. Hans kørte og lagde bil til, min veninde Dorthe og jeg var klar til at servicere ham. Tror jeg var mindst lige så spændt som Jesper selv var. Opbakningen var på plads, vores drenge og svigerdatter, mine forældre, min moster, min nevø og hans kæreste fra Aarhus var klar til at sende Jesper afsted, sammen med hundredevis af andre glade mennesker. Så gik starten endelig. Lige knap 100 spændte løber startede, for nogle første gang som Jesper, andre havde prøvet det før. De første 40 km kørte på skinner. Så begyndte anklen at drille og Jesper så bestemt ikke glad ud. Vi fik kontakt til Diana, og hun hjalp Jesper via fjern healing. Her tænkte jeg, der er godt nok langt til mål. Så kom jeg lidt mere ro på Jesper igen og han fortsatte den regnfulde løbe tur. Efter Nordmors kom Djævle Bakken, den klarede han også. Snart ventede hjembyen Sundby, hvor han blev klappet gennem skolegården. Derefter var han halvvejs. Jesper havde på forhånd lavet en lille løbe liste med tider på, han gerne ville holde sig til. Nu kunne jeg se at han var godt med tiden. Positivt tænkte jeg, men stadig lang vej hjem. Nu kom Henning til på cykel og kørte ved hans side. Nu begyndte løbet for alvor, det blev mørkt og det regnede næsten hele tiden. Godt jeg kun skulle ud i regnen ved hvert depot. Opbakningen på ruten rundt var stor, der stod venner og familie, de klappede og råbte, hvilket er fantastisk når det hele kan se lidt håbløst ud. Pludselig som ud af det blå, lige der hvor Jesper bestemt ikke synes det var sjovt længere. Så stod der 4 kammerater fra TTT, de var som sendt fra himlen. Næste step var Karby, hvor musikken spillede. Jesper havde bestilt Thunderstruck med ACDC, fed oplevelse at se Jesper smile igen. Så gik turen videre mod Sillerslev, hvor bakken op fra Sillerslev blev forceret på gå ben ligesom en del andre kilometer blev. Nu vidste jeg han ville klare det og jeg fik ro i mit system.

Ved Legind skov fik Jesper tørt tøj på og var klar til sidste etape af de 100 miles. Overskuddet var der vist ikke længere, men med vilje kom han godt igennem de 100 miles i 2018. At stå ved målstregen ved vandrerhjemmet, sammen med venner og familie og se min mand komme i mål, er godt nok stort. Der måtte jeg knibe en glædestårer Tak til vores drenge for hjælpen inden og undervejs med mad m.m. Tak til alle der har støttet og hjulpet under Jespers projekt. Jeg er stolt af at være gift med Jesper Kappelgaard min Ironman og 100 miles løber.

Hvorfor løbe 100 miles, fordi han kan.

Gør han det igen, ja han forsøger igen i 2019. Vi ses derude Med mange tanker om hvordan det nu skal gå i 2019. For der er jo nye mål at nå, hvis jeg kender min mand godt, hvilket jeg vist gør.

Skrevet af Anni Overgaard Kristensen